

מסורת הש"ס

(א) פסוקים יט. מניחה כח;
 (ב) ומניחה כח. (ג) בנפיש.
 (ד) כח. (ה) כח. (ו) כח. (ז) כח.
 (ח) כח. (ט) כח. (י) כח.
 (יא) כח. (יב) כח. (יג) כח.
 (יד) כח. (טו) כח. (טז) כח.
 (יז) כח. (יח) כח. (יט) כח.
 (כ) כח. (כא) כח. (כב) כח.
 (כג) כח. (כד) כח. (כה) כח.
 (כו) כח. (כז) כח. (כח) כח.
 (כט) כח. (ל) כח.

תורה אור השלם

1. ודרים אונן בקמנו
 וסלת המנוחה ומשמנה
 ואלת כל הלחנה אשר על
 המנוחה והקטרת המנוחה
 ריח ניחח ארקהת ליה:
 ויקרא ה

הגהות הב"ח

(א) נמ' שפע ליה תומאה לו
 לא: (ב) ש"מ ר"ה מן מן
 לו ממכר אי תנא כלי
 מחברת הוה משמע וכו'
 נטמא לו אבל מנרף
 משמע:

גליון הש"ס

נמ' שלא יביא עשרון
 בשני בליים ע"י לקמן דק
 ע"י חוקי ר"ה אשכ:
 שש מי אמר' שבח ליה
 בובותא. ע"י שנת דק לא
 ע"י חוקי ר"ה פחות:
 תוב' ר"ה שכן ב"ה ר"ה
 הוה מביא עשרון לבי. ע'
 כה"ש פ"א טהרות משנה
 ט:

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו
 חמיות אולוס
 הבהב ככלי אחד ונגע טמא
 בלחך מן הכלי מנרפן
 לטות טולן תמימה אחת
 ונטמאו טולן (ומניח כח).
 עריבה ארובה וכה אובלי
 עשרה מנאן ואובלי קרש
 מנאן ואין נוגעין זה בזה
 ונגע טמא באובלין שגדלש
 אחד ויכלי לא נגע. ואובלי אין
 נטמאו כלי אפילו מנרפן
 ואפי' האובלין נכשני
 רלחיש טמאיש שהכלי מנרפן
 (פסחים יט.) צריך לביי.
 דומיא דקטורת שנקב דלחיש
 קנה כהל' מלי מנרפו. ואפי'ו
 צריך לכלי כנון שניי תמימה
 שכן אפילת כנון אין הכלי
 מנרפן (ומניח כח).

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות ב.ד.

עין משפט נר מצוה

מ ב ב מיי פייג מהל' שאל
 אלות הטהרה הליו:
 מא ג מיי שם הלכה ח:
 מב ד מיי פייג מהל' מלס
 הליו:
 מג ה מיי פייג מהל'
 פסוה"מ גל' כ:
 מד ו מיי פייג מהל' שאל
 אלות הטהרה הליו:
 מה ח מיי שם הלכה י:

שיטה מקובצת

(א) צירוף ע"ן בחוס' לקמן
 דף עו ע"ב: (ב) אמאי הא
 דמשיב הוא לא נגע. דס"ד
 שחן מעורבין כל כך מצד
 אחד שאינה הטהרה של זה
 חולק מצאת חבירו ומכסהו
 שלא היא כל השחרון של זה
 חולק מצאת חבירו ומכסהו
 ולא היא כל העשרון של
 זה מחובר לעצמו (הר"ה)
 כנרפין המתחלקין כהו':

(ג) מתחייב עשרון לא כלי
 אחד ותיבתו לא ליאת שם:
 (ד) עריבת תנוגולין חיבת של
 י"ג: (ה) צירוף כלי וחבור
 כים. כנון עשרון שנתלק
 ל"ה חלקים השני חלקים
 הן בביטא אחד ולא נגיע
 אהרדי אלא שחכלי מצרפן
 לטומאה וחלק שלישי הוא
 חוץ לביטא ומים של נזוק
 או משקה טופח מחבר
 החציון לאחד מן החלקים
 שבתוך הביטא ונגע טבול
 יום חילוק הפנימי שאינו
 מחובר לחציון ונטמא חבירו
 שבתוך הביטא מנרוח מחמת
 צירוף הכלי וכמביא ליה את
 יטמא החציון מפני חבור
 הים והודו מבטיא ליה
 אם נגע טבול יום בחציון
 ונבצא הפנימי המחבור לו
 טמא מחבורת הים אם
 יטמא הפנימי האחר שאינו
 מחובר לחציון מפני צירוף
 הכלי: (ו) וצירוף כלי [אין]
 חיוך והשאר נמחק: (ז) אין
 נוגעין זה בזה: (ח) מערפן
 באיורם כנון נוגעין חס"ד:
 (ט) תצאי עשרון. ותנא
 ביהמה: (י) אותן. השנים:
 (יא) דאורייתא. דתבוב כף
 ותיבת דאמרין נמחק:
 (יב) וכן. מוזי תיבת בוב נמחק:
 הך דמערב. באיור דמנחה
 ממנחת הקומץ זו הא:
 (יג) בפני עצמו. אלא בבושין.
 והד"א: (יד) ואינו. מערב
 ע"ן עריבת תרנגולין
 ארובה של שן. הוא דקא
 נגע לפעולה: (טו) חוץ לכלי
 לאחר שבתוך חבית ומה
 נמחק: (טז) שיטמא זה את זה
 של חוץ חבית: (יז) בשעת
 טומאה אלא אם חזר:
 (יח) מנרפו. יליף מרתיבת:
 (יט) שיטמא. אחת בחבור:
 (כ) טמא לשני. ע"ן בריש
 במ"ט טבול יום: (כא) הוא
 אם. אין לישת מי פירות
 מיטמא: (כב) נקט. דכשאת
 לש: (כג) יחיים עינה הבאין
 מהו ומהו במשקין:

קדשי קדשים (דף נט.) כי סליק רב כהנא אשכמיה לר"ש צרבי
 דימיז וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מנחה שפגס כולו אכל
 ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקומיה היה צדוף ימיו כשהיה ר'
 יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קסו.) ור"מ פליג מהו ההיא
 דגמטין (דף פד:) רבי יוחנן תלמידי

שמבבל היה אומר כמו שפירש הא
 לן והא ליה צדקושיין (דף קטו.):

שאלין צריך לבדי אין כלי מצרפו.
 צדקת צמח' דחגיגה (דף

נג:) בגמרא הכלי מנרף ב' מדמכמי
 קף אחת ומותיב רב כהנא מההיא
 דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא
 מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום
 בר קפרא לא נרעא' ל' לשירי מנחה
 דאורייתא את שרץ' לכלי הכלי מנרפו
 ושאלין ר'ר' לכלי אין הכלי מנרפו
 ואחו רבנן וגוור אפי' אין צריך
 לכלי כלי מנרפו וזהו מימה שפוטט
 לרב כהנא כל כך דלחין ללי מנרף מו
 שאין צריך לכלי (א) דלא משמע דפליג
 אההיא שינויא ושמה סבר לה כההיא
 שינויא דרבה דא כלזוה דמשני התם
 כשצברו ע"ג קטנולא א"ר דוקא צשרי
 מנחה שהיה כבר צריך לכלי מנרף
 כלי מדרבנן שלא ילא מקדושתו דקודס
 קמייה ולא דמי להכח (א) דלא היה
 מעולם צריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. ור"מ
 והא רב כהנא גופיה
 מדקדק צדקת צמח' דחגיגה (ג"ז סט)
 שהוא דרבנן מהספק דמוסיף ר"ע
 ויש לומר משמ' מהספק ליה משום
 שינויא דהתם:

צירוף כלי וחבור מים מהו. פי'
 צדקוטרס' כלומר חלי
 עשרון שנטמא צירוף כלי מהו
 שיטמא באו צדקוטרס' מים כנון אם יש
 שני תחאי עשרון ככלי ואין נוגעין
 וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחבור מים
 כנון נזוק או לינור ממכר את אשר
 חוץ לכלי למה שצתוך הכלי ונגע
 וטומאה ציה שצכלי שאינו נוגע נמחק
 ונטמא חבירו משום צירוף כלי מהו
 שיטמא את זה שצתוך חבירו מים
 ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחציון
 אובלין לקבל טומאה ולטמא אחרים
 ועוד שפירש שמתחברין ע"י נזוק והלא
 אפי' למים עלמן קיימת לן צמכסרין
 (פ"ה מ"ט) דלחין נזוק חבור לטומאה
 וכענין ים הקוטרס' מי משנה אחת

צמקת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטופרס (א) וינלוק
 מלמעלן ומשקה טופח מלמעלן וג' חמיות כבינה אינן מצטרפות ושמים
 מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שמים אינם מצטרפות אלא"כ היו רוצות
 משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין התרדל מנרפן ר' דוסא
 אומר האוכל פרור אינו מנרפן וצתוספתא (א) תינא חתרוג שצטרפ
 ותמזו צבוס או בקיסם הרי זה אין חבור שאין חבורי אדם
 חבור ב"ב עיסה שלשה צמי פירות טהורה שאין לך דבר שמתחבר
 את האובלין אלא צבוס משקין ודבר תימה הוא אם ב"ב לישת מי
 פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמה לשה לאו דוקא אלא
 ארחתא דמילתא נקט ב"ב דבר שאדם לם צמי פירות פליג שמי
 פירות מחציון ב' תחאי ימים עיסה ב"ב צמקין הנצאין מזה למה (א):
 ועשאו

זה את האחר משום צירוף כלי מי אמרין דלא מהני צירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אמרין: ונטמא אחד מהן. ואפי' היה
 לשיניהם צדקת ואין נוגעין ולההיא ודאי לא מהני צירוף שיחור זה ויטמא את זה שהרי לא היה ככלי צבוס טומאה י"א (אלא אם כן)
 חזר טבול יום ונגע צמחא מהו שקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: הא שבע ליה טומאה. ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:
 מדרס

והניחו בבויסא ואלו שני החלצין אין נוגעין זה לזה: מהו. מי
 דימיז וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מנחה שפגס כולו אכל
 ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקומיה היה צדוף ימיו כשהיה ר'
 יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קסו.) ור"מ פליג מהו ההיא
 דגמטין (דף פד:) רבי יוחנן תלמידי

שמבבל היה אומר כמו שפירש הא
 לן והא ליה צדקושיין (דף קטו.):

שאלין צריך לבדי אין כלי מצרפו.
 צדקת צמח' דחגיגה (דף

נג:) בגמרא הכלי מנרף ב' מדמכמי
 קף אחת ומותיב רב כהנא מההיא
 דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא
 מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום
 בר קפרא לא נרעא' ל' לשירי מנחה
 דאורייתא את שרץ' לכלי הכלי מנרפו
 ושאלין ר'ר' לכלי אין הכלי מנרפו
 ואחו רבנן וגוור אפי' אין צריך
 לכלי כלי מנרפו וזהו מימה שפוטט
 לרב כהנא כל כך דלחין ללי מנרף מו
 שאין צריך לכלי (א) דלא משמע דפליג
 אההיא שינויא ושמה סבר לה כההיא
 שינויא דרבה דא כלזוה דמשני התם
 כשצברו ע"ג קטנולא א"ר דוקא צשרי
 מנחה שהיה כבר צריך לכלי מנרף
 כלי מדרבנן שלא ילא מקדושתו דקודס
 קמייה ולא דמי להכח (א) דלא היה
 מעולם צריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. ור"מ
 והא רב כהנא גופיה
 מדקדק צדקת צמח' דחגיגה (ג"ז סט)
 שהוא דרבנן מהספק דמוסיף ר"ע
 ויש לומר משמ' מהספק ליה משום
 שינויא דהתם:

צירוף כלי וחבור מים מהו. פי'
 צדקוטרס' כלומר חלי
 עשרון שנטמא צירוף כלי מהו
 שיטמא באו צדקוטרס' מים כנון אם יש
 שני תחאי עשרון ככלי ואין נוגעין
 וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחבור מים
 כנון נזוק או לינור ממכר את אשר
 חוץ לכלי למה שצתוך הכלי ונגע
 וטומאה ציה שצכלי שאינו נוגע נמחק
 ונטמא חבירו משום צירוף כלי מהו
 שיטמא את זה שצתוך חבירו מים
 ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחציון
 אובלין לקבל טומאה ולטמא אחרים
 ועוד שפירש שמתחברין ע"י נזוק והלא
 אפי' למים עלמן קיימת לן צמכסרין
 (פ"ה מ"ט) דלחין נזוק חבור לטומאה
 וכענין ים הקוטרס' מי משנה אחת

צמקת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטופרס (א) וינלוק
 מלמעלן ומשקה טופח מלמעלן וג' חמיות כבינה אינן מצטרפות ושמים
 מצטרפות ור' יוסי אומר אפי' שמים אינם מצטרפות אלא"כ היו רוצות
 משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין התרדל מנרפן ר' דוסא
 אומר האוכל פרור אינו מנרפן וצתוספתא (א) תינא חתרוג שצטרפ
 ותמזו צבוס או בקיסם הרי זה אין חבור שאין חבורי אדם
 חבור ב"ב עיסה שלשה צמי פירות טהורה שאין לך דבר שמתחבר
 את האובלין אלא צבוס משקין ודבר תימה הוא אם ב"ב לישת מי
 פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמה לשה לאו דוקא אלא
 ארחתא דמילתא נקט ב"ב דבר שאדם לם צמי פירות פליג שמי
 פירות מחציון ב' תחאי ימים עיסה ב"ב צמקין הנצאין מזה למה (א):
 ועשאו

זה את האחר משום צירוף כלי מי אמרין דלא מהני צירוף אלא לטומאה שאירעה בתוך הכלי או לא אמרין: ונטמא אחד מהן. ואפי' היה
 לשיניהם צדקת ואין נוגעין ולההיא ודאי לא מהני צירוף שיחור זה ויטמא את זה שהרי לא היה ככלי צבוס טומאה י"א (אלא אם כן)
 חזר טבול יום ונגע צמחא מהו שקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: הא שבע ליה טומאה. ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:
 מדרס